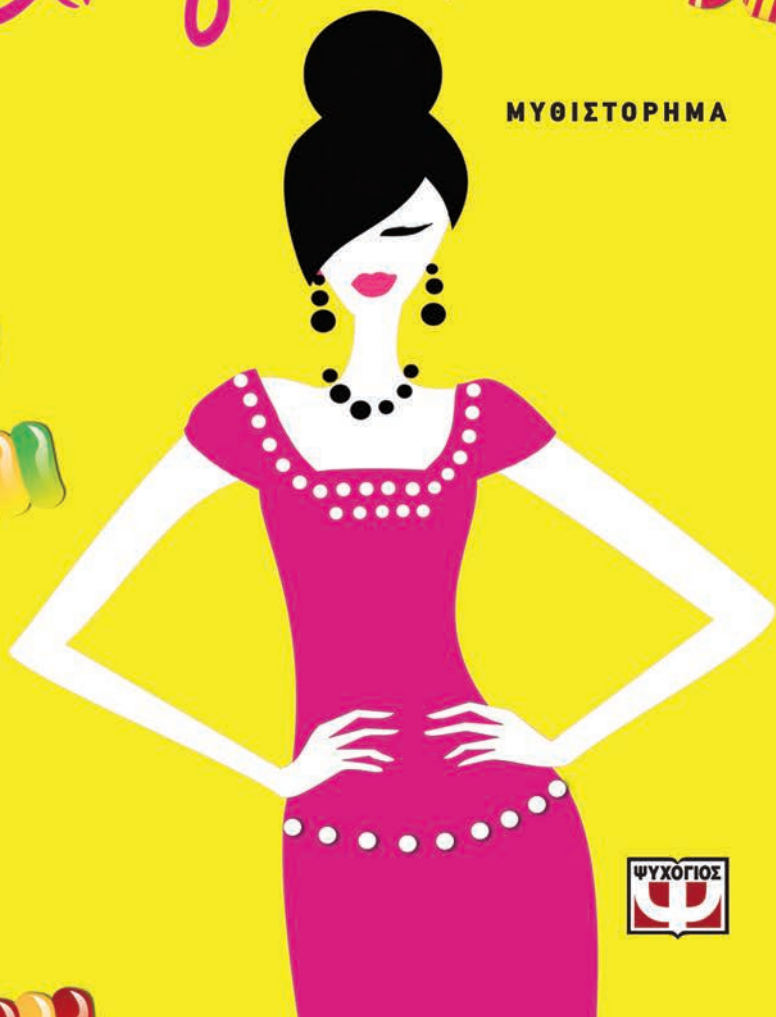

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

Η Ζωή
είναι γλυκιά

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η Ζωή είναι γλυκιά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γεωργία Δεμίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούνη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου,
Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Γεωργία Δεμίρη, 2013
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Ivaleksa / 123rf.com,
Giuseppe Ramos / 123rf.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0267-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

Η Ζωή
είναι σπουδαία

*Στον Σπύρο Μεγαλοοικονόμου,
τον καλό μου θείο, με πολλή αγάπη*

Το όνομά μου είναι Ζωή, Ζωή Σεκεριάδη, και όταν ήμουν πολύ μικρή και άκουγα να λένε φράσεις όπως «η ζωή είναι σκληρή», «η ζωή είναι άδικη», «παλιοζωή» και άλλα παρόμοια νόμιζα πως εννοούσαν εμένα και στενοχωριόμουν. Μεγαλώνοντας λίγο, συνειδητοποίησα ότι μιλούσαν για τη ζωή γενικά και έτσι πήγε η καρδιά μου στη θέση της. Επίσης, μεγαλώνοντας, συνειδητοποίησα ότι δεν είχαν άδικο όσοι έλεγαν ότι η ζωή είναι σκληρή και άδικη, γιατί μερικές φορές είναι. Τα τελευταία χρόνια εργάζομαι ως υπάλληλος σε εφορία και δεν μπορώ να πω ότι τρέφω ιδιαίτερη αγάπη προς τη δουλειά μου, αλλά ευτυχώς έχω τα χόμπι μου για να ξεδίνω. Μου αρέσει το διάβασμα, η μαγειρική και οι παλιές ελληνικές ταινίες. Μέχρι τα είκοσι εννιά μου ζούσα σαν να ήμουν αιώνια. Το καλοκαίρι του 2012, κάτι συνέβη και αποφάσισα να αρχίσω να ζω σαν να επρόκειτο να πεθάνω. Και τότε έγινε ένα μπαμ και άλλαξαν όλα.

1

Το χέρι του Μαξ τρύπωσε ανάμεσα στους μηρούς μου και αναζήτησε τον πυρήνα της θηλυκότητάς μου, ξεσηκώνοντας μέσα μου μια θύελλα αισθησιασμού που ομοιά της δεν είχα ξαναβιώσει ποτέ. Έχωσα τα δάχτυλά μου στα μεταξένια, μαύρα του μαλλιά και τα μικρά βογκητά απόλαυσης που ξέφευγαν από τα χείλη μου πνίγηκαν όταν το στόμα του αιχμαλώτισε το δικό μου. Οι γλώσσες μας έσμιξαν σε ένα τυραννικό παιχνίδι όσο εκείνος χαίδευε τα γυμνά μου στήθη, προκαλώντας χιλιάδες απανωτές εκρήξεις. Έπειτα με χτύπησε δυνατά στους γλουτούς, πρώτα με την παλάμη του και μετά με ένα δερμάτινο μαστίγιο. Ο πόνος μερδεύτηκε γλυκά με την ηδονή και εγώ αφήθηκα με εμπιστοσύνη στα χέρια του, που θα με οδηγούσαν με σιγουριά σε μια συγκλονιστική κορύφωση. Ήξερα πια πολύ καλά ότι είχα πάρει ένα δρόμο χωρίς επιστροφή και ότι σε λίγα λεπτά θα παραδιδόμουν άνευ όρων στο μεγιστάνα Μαξ Στιλ, σε αυτόν τον πανέμορφο άντρα που από δω και πέρα θα ήταν ο απόλυτος κυρίαρχος όχι μόνο του κορμιού μου αλλά και της ύπαρξής μου ολόκληρης, αφού από σήμερα θα ήμουν πιστή και υποταγμένη σκλάβα του για πάντα».

Αφήνω για ένα λεπτό στην άκρη το βιβλίο Σκλάβα σου για πάντα για να ανοίξω μια σοκολάτα γιατί η φάση με τον Μαξ Στιλ και τη Σάροτ έχει γίνει πολύ καυτή και από την έξαψη

με έχει πιάσει λιγούρα και πρέπει οπωσδήποτε να φάω κάτι γλυκό. Έχω ταυτιστεί τόσο πολύ με την ηρωίδα που είναι σαν να τα ζω εγώ όλα αυτά που περιγράφει, και ανυπομονώ να δω τι θα γίνει παρακάτω, γιατί το συναρπαστικό σεξ που κάνει η Σάρλοτ με αυτόν τον κύκλο εγώ δεν το έχω δει ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα, και πολύ αμφιβάλλω αν θα το ζήσω ποτέ στην πραγματικότητα. Βέβαια, ξέρω πολύ καλά τι θα γίνει παρακάτω, ό,τι γίνεται πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις, αλλά παρ' όλα αυτά, θέλω να διαβάσω όλες τις γαργαλιστικές λεπτομέρειες, να μη χάσω ούτε κόμμα.

Βάζω ένα κομματάκι σοκολάτας με γέμιση φράουλας στο στόμα και αμέσως μετά άλλο ένα, παρόλο που υποτίθεται ότι έχω ξεκινήσει πάλι δίαιτα, και αν δεν κάνω λάθος αυτή είναι η χιλιοστή εξακοσιοστή εικοστή πέμπτη φορά που μπαίνω σε πρόγραμμα αδυνατίσματος μόνο για φέτος. Στο διάδρομο έξω από το γραφείο ακούγονται βήματα που πλησιάζουν. *Τι ατυχία είναι αυτή, τώρα βρήκαν να με διακόψουν, πάνω στο καλύτερο; σιχτιρίζω από μέσα μου και κρύβω αναστενάζοντας το μυθιστόρημα κάτω από την ντάνα με τα εισερχόμενα πριν με πιάσουν να διαβάζω εν ώρα υπηρεσίας.*

«Χάλασε το φωτοτυπικό μας», μου ανακοινώνει η κόκκινη Ζωή, η συνονόματή μου από το «Κεφάλαιο», και με αγριοκοιτάζει λες και είμαι εγώ υπαίτια για τη βλάβη.

Η κόκκινη Ζωή είναι ωραίος τύπος αλλά για κάποιο λόγο έχει πάντα μια στρουφνή έκφραση στο πρόσωπό της σαν να είναι μονίμως στα μπουρίνια της. Η φάτσα της είναι συνοφρυωμένη ακόμη και όταν έχει τρελά κέφια, κάτι που σίγουρα δε φαίνεται να της συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Είναι μια ψηλή, πληθωρική γυναίκα, γύρω στα σαράντα πέντε, με πολύ εξαντρική εμφάνιση και ένρηνη φωνή που, όταν ανεβάζει τους τόνους, θυμίζει λίγο τη φωνή της Σαπφώς Νοταρά. Τα κόκκινα μαλ-

λιά της, στα οποία οφείλεται εν μέρει ο επιθετικός προσδιορισμός που συνοδεύει το όνομά της, είναι κουρεμένα με την ψιλή, εκτός από μια μακριά ξανθιά τούφα που σκεπάζει σχεδόν εξ ολοκλήρου το αριστερό της μάτι. Όπως κάθε μέρα έτσι και σήμερα έχει κάνει μπάνιο στο Angel, το αγαπημένο της άρωμα, και η ευαίσθητη μύτη μου υποφέρει από τις αναθυμιάσεις. Δυστυχώς πάσχω από χρόνια αλλεργική ρινίτιδα και οι έντονες μυρωδιές μου προκαλούν φτάρνισμα και δύσπνοια.

«Δουλεύει αυτή η αρχαιολογία;» με ρωτάει δείχνοντας το μικρό φωτοτυπικό που είναι στο τραπέζι πίσω μου, ενώ το δεξί της μάτι σαρώνει την επιφάνεια του γραφείου μου και την οθόνη του υπολογιστή μου. «Σοκολάτα μου μυρίζει. Δεν είπες ότι ξεκίνησες δίαιτα; Και βάζω στοίχημα ότι, αν ψάξω κάτω από τα χαρτιά σου, θα βρω κάποιο από αυτά τα ανόητα τσοντορομάντζα που διαβάζεις γιατί έχεις πάρει πάλι αυτό το ηλίθιο βλέμμα. Μίνι, σύνελθε. Για το καλό σου το λέω».

Επειδή έχουμε το ίδιο όνομα και για να μην μπερδεύεται ο κύριος Σαρδούμπαλος, ο διευθυντής της ΙΔ΄ Εφορίας στην οποία εργαζόμαστε, με βάπτισε Μίνι, διότι είμαι η πιο κοντή και η πιο μικρή από τις δυο. Όπως όμως φρόντισε να με ενημερώσει ο Βάκης ο κλητήρας, που είναι το καρφί της υπηρεσίας, γι' αυτό και τον φωνάζουμε «Αρτέμη Μάτσα» όποτε έχουμε τα νεύρα μας, ο Σαρδούμπαλος με ονόμασε έτσι από τη Μίνι Μάους, γιατί είμαι ήσυχη και αθόρυβη σαν ποντικάκι. Αυτό που από ευγένεια απέφυγε να μου πει, αλλά τον άκουσα να το σχολιάζει με κάποιους συναδέλφους ένα απόγευμα που νόμιζαν πως είχα φύγει, είναι το πόσο μου ταιριάζει το συγκεκριμένο όνομα, αφού μοιάζω με ποντίκι έτσι άχρωμη και ξεθωριασμένη που είμαι.

«Τι έπαθες, Μίνι; Κουφάθηκες ή σκέφτεσαι ακόμη το Σκλάβα σου για πάντα;»

Η κόκκινη, που δεν της ξεφεύγει ποτέ τίποτα, έχει ξεθάψει το βιβλίο κάτω από τη στοίβα όπου το είχα κρύψει και με κοιτάζει στην κυριολεξία με μισό μάτι. *Τώρα την έβαψα*, σκέφτομαι και σπλίζομαι με υπομονή γιατί ξέρω ότι θα ακολουθήσει κήρυγμα και κατήχηση. Η κόκκινη Ζωή είναι μέλος της τοπικής οργάνωσης του ΚΚΕ στο Περιστέρι και σιχάινεται «οτιδήποτε παραπλανεί τις μάζες και τις απομακρύνει από τα ουσιαστικά προβλήματα της κοινωνίας και της εργατικής τάξης». Είναι φανατική πολέμιος του καπιταλισμού, του life style και του υπερκαταναλωτισμού και οι μοναδικές παρεκτροπές που επιτρέπει στον εαυτό της, όπως μου είχε εξομολογηθεί αφού πρώτα με είχε ορκίσει να πάρω το μυστικό της στον τάφο, είναι το άρωμα Angel και τα ακριβά γαλλικά εσώρουχα. Ευτυχώς για εκείνη κανένας από τους συντρόφους της στο Κόμμα δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι κάτω από τα φαρδιά, πρακτικά της ρούχα φοράει τα πιο φίνα δαντελένια σουτιέν και κιλοτάκια αγορασμένα από το εξωτερικό σε ιδιαίτερα τσουχτερές τιμές.

«Πάλι τα ίδια; Πάλι αυτές τις μπουρδες διαβάζεις; Δεν είπαμε ότι αυτού του είδους τα βιβλία, που ο Θεός να τα κάνει βιβλία, αποβλακώνουν τις γυναίκες και τις κάνουν να ονειρεύονται πράγματα που δεν υπάρχουν; Κάθεσαι και διαβάζεις για αυτόν το θεογκόμενο το δισεκατομμυριούχο με τα μούσκουλα και το θεληματικό πιγούνι και το βράδυ που θα γυρίσεις στο σπίτι σου και θα δεις τον δικό σου τον γκόμενο θα σου έρχεται να μασάς σκατά και να τον φτύνεις. Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτά τα κατασκευάσματα σου κάνουν κακό; Εντάξει, δε λέω, αντιλαμβάνομαι ότι περνάς μια δύσκολη φάση, πάρα πολύ δύσκολη, και γι' αυτό έχεις ανάγκη από κάτι για να ξεχνιέσαι, αλλά τέτοιου είδους αναγνώσματα δε σου κάνουν καλό».

«Πρώτον, τα διάβαζα και πριν από... Και δεύτερον, όπως πολύ καλά γνωρίζεις, δεν έχω γκόμενο και ούτε προβλέπεται να βρω, γιατί ποιος θα γυρίσει να κοιτάξει ένα υπέρβαρο ποντικάκι σαν εμένα;» λέω χαμογελώντας για να της δείξω ότι δεν υπάρχει πικρία στα λόγια μου, παρά μόνο υγιής αυτοσαρκασμός.

«Αμάν πια με τα αστεία σου, μια χαρά κοπέλα είσαι, και αν ήθελες να έχεις γκόμενο, θα είχες. Γιατί δε βγαίνεις με αυτό τον ανεγκέφαλο τον Μάνο τον κρυόκωλο; Τόσες φορές σ' το 'χει ζητήσει. Και προχθές που 'χε έρθει να μου φέρει μια τυρόπιτα, πάλι για σένα με ρωτούσε».

«Γιατί είναι ανεγκέφαλος και κρυόκωλος, το 'πες και μόνη σου». Ο Μάνος ο κρυόκωλος είναι συνταξιούχος φοιτητής σε κάποιο απίθανο ΤΕΙ όπου υποτίθεται ότι σπουδάζει κάτι που ούτε καν ήξερα ότι υπήρχε. Επίσης είναι ο πιο κρύος και σαγλός άντρας που έχω γνωρίσει στη ζωή μου. Ο πατέρας του, ο κύριος Σπύρος, έχει το μικρό τυροπιτάδικο στη γωνία και ο Μάνος, τις ελάχιστες μέρες που καταφέρνει να ξυπνήσει πριν από το μεσημέρι, εκτελεί χρέη ντελίβερι μπόι, και έτσι μπαινοβγαίνει στα γραφεία μας και μας παίρνει τα αυτιά με τα γλυκανάλατα αστεία του και τις διάφορες κοτσάνες που εκτοξεύει. Απ' όσο ξέρω, στο παρελθόν είχε ζητήσει ραντεβού από όλες τις ελεύθερες κοπέλες της εφορίας, αλλά έφαγε πόρτα, και αφού είδε και απόειδε, στράφηκε σε εμένα και μου έγινε τσιμπούρι. Εκτός από κρυόκωλος είναι και αηδιαστικός έτσι που καπνίζει συνέχεια σαν φουγάρο και βήχει σαν γαϊδούρι, χωρίς καν να βάζει το χέρι του μπροστά στο στόμα του όπως επιτάσσουν οι στοιχειώδεις καλοί τρόποι. Επιπροσθέτως, είναι και απίστευτα βρομιάρης και χοντράνθρωπος, γιατί μια μέρα τον είχα δει να ρίχνει μια ροχάλα στο φίκο που υπάρχει έξω από το γραφείο του κυρίου Σαρδού-

μπαλου, ένα φυτό που ο διευθυντής μου αγαπάει τόσο πολύ που το περιποιείται προσωπικά, του μιλάει τρυφερά όταν νομίζει ότι δεν τον ακούει κανείς και γυαλίζει ακόμη και τα φύλλα του με ένα ειδικό σπρέι.

«Άμα περιμένεις να βρεις τον τέλειο άντρα, τότε θα μείνεις μόνη για πάντα. Ρώτα και μένα τι τραβάω με τον Μέμο, που όταν τον πήρα, ήταν αριστερός μέχρι το κόκαλο, και τώρα έχει αλλαξοπιστήσει. Στις τελευταίες εκλογές πήγε και ψήφισε ΣΥΡΙΖΑ, και μάλιστα είχε το θράσος να μου το ομολογήσει ο προδότης. Μωρέ, ας μην είχα κάνει δυο παιδιά μαζί του και θα του 'δειχνα εγώ. Θα τον έστελνα πίσω στη μάνα του στο χωριό, να σαλαγάει πρόβατα, αλλά ας έχει χάρη που δε θέλω να διαταράξω την οικογενειακή μας γαλήνη. Αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας τώρα. Το θέμα είναι ότι πρέπει να σταματήσεις αυτή την κακή συνήθεια, γιατί θα βρεις τον μπελά σου. Εκείνος ο ελεεινός χαφιές ο Βάκης πήγε και το πρόφτασε στον Σαρδούμπαλο, ότι διαβάζεις εν ώρα υπηρεσίας, και δε σου κρύβω ότι το στραβόξυλο ενοχλήθηκε πολύ. Λες και εκείνος είναι άμεμπτος και δεν ασχολείται με εξωσχολικές δραστηριότητες. Λες και δεν τον έπιασα πριν από μια βδομάδα επ' αυτοφώρω να βλέπει τσόντα στον υπολογιστή του μέρα μεσημέρι. Θυμάσαι που σ' το είχα πει; Είναι ένα ακόλαστο ρεμάλι, και ας μην του φαίνεται, γιατί το παίζει σοβαρός και αξιοπρεπής, τρομάρα να του 'ρθει. Αλλά τι να περιμένει κανείς από έναν εκπρόσωπο της συντήρησης, ένα λάκκέ της εξουσίας που δεν έχει ταξική συνείδηση; Τέλος πάντων. Άκου να δεις, όλοι λουφάρουμε, ακόμη και εγώ παίζω παιχνίδια όταν βαριέμαι, αλλά το κάνω πιο διακριτικά. Θέλει και η λούφα τον τρόπο της. Δε μου λες; Αυτοί οι δυο», κάνει μια παύση για να διαβάσει την περίληψη στο οπισθόφυλλο και συνεχίζει, «ο Μαξ και η Σάροτ, το κάνουν κανονικά;»

Το ύφος της είναι αυστηρό, αλλά η λάμψη στο ακάλυπτο μάτι της δείχνει ότι η περιέργειά της έχει φουντώσει. «Κανονικότητα. Και σε μερικές περιπτώσεις καθόλου κανονικά, αν καταλαβαίνεις τι θέλω να πω», της απαντώ χαμογελώντας πονηρά. Εκείνη αμφιταλαντεύεται για μερικά δευτερόλεπτα, αλλά έπειτα πετάει το βιβλίο στο τραπέζι σαν να είναι σκουπίδι και πάει στο φωτοτυπικό.

«Σόδομα και Γόμορρα, δηλαδή. Αηδίες. Αυτά τα πράγματα πρέπει να τα κάνουμε σ' αλήθεια, όχι να τα διαβάζουμε και να φανταζόμαστε ότι τα κάνουμε», λέει πάνω απ' τον ώμο της.

Όπως το φοβόμουν, η μύτη μου, που έχει μπουκώσει από το άρωμά της, αρχίζει να με φαγουρίζει και ξέρω εκ πείρας ότι, αν μείνω λίγο ακόμη μαζί της σε έναν τόσο μικρό χώρο, θα με πιάσει ο γνωστός παροξυσμός φταρνίσματος. «Θα σου βγάλω εγώ τις φωτοτυπίες και θα σ' τις φέρω στο γραφείο σου. Έτσι κι αλλιώς, δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω», προσφέρομαι και εκείνη μου παραδίδει το πάκο που κρατάει βιαστικά σαν να φοβάται μην το μετανιώσω.

«Πάντως, καθαρά από περιέργεια, το τονίζω αυτό, θα μου άρεσε να διαβάσω ένα από τα τσοντομυθιστορήματά σου. Έτσι, για να δω από πρώτο χέρι γιατί κάνουν όλες σαν παλαβές με δαύτα. Αν σου περισσεύει κανένα, να μου το δανείσεις. Έτσι, για ενημέρωση δηλαδή, όχι για κανέναν άλλο λόγο, το τονίζω αυτό», μου λέει πολύ σοβαρά πριν βγει από το γραφείο.

«Θα σου φέρω ένα από το σπίτι. Έχω πολλά». Αφού φταρνίζομαι κάμποσες φορές, ξεκινώ να βγάζω φωτοτυπίες, ενώ αναρωτιέμαι αν έχει δικίο η συνάδελφός μου και αν όντως τα μυθιστορήματα που διαβάζω μετά μανίας αυτό το διάστημα μου δημιουργούν προσδοκίες για έρωτες που το πιο πιθανό είναι ότι δεν πρόκειται να ζήσω ποτέ. Είναι γεγονός ότι οι

ερωτικές εμπειρίες μου μέχρι τώρα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν επιεικώς αξιοθρήνητες. Είμαι είκοσι εννιά χρόνων και, παρόλο που από τότε που έκλεισα τα δέκα είμαι μονίμως ερωτευμένη, ποτέ δεν κατάφερα να κατακτήσω κανένα από τα αντικείμενα του πόθου μου. Σε όλη μου τη ζωή είχα μόνο δυο μεγάλους, τρόπος του λέγειν, δεσμούς: έναν όταν ήμουν στην τελευταία τάξη του λυκείου και έναν κατά τη διάρκεια των σπουδών μου στο Τμήμα Λογιστικής και Χρηματοοικονομικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας, στη γενέτειρά μου, τη Θεσσαλονίκη. Το κακό είναι ότι δεν ήμουν ερωτευμένη ούτε με το συμμαθητή μου τον Γιώργο, ένα χοντρούλη με σοβαρό πρόβλημα στοματικής κακοσμίας που έπαιζε συνέχεια ηλεκτρονικά, ούτε με το συμφοιτητή μου τον Γιάννη, έναν ψηλοτάλα με πεταχτά δόντια, που μου φορούσε κέρατα όποτε του δινόταν η ευκαιρία. Έκτοτε είχα μερικές περιστασιακές σχέσεις που για διάφορους λόγους δεν κατέληξαν σε κάτι πιο μόνιμο και σοβαρό. Και δεν μπορεί να πει κανείς ότι δεν έχω επιδιώξει να βρω το ταίρι μου, ή ότι δε με ενδιαφέρει, γιατί με ενδιαφέρει, και μάλιστα πολύ. Όπως όλες οι κοπέλες έτσι και εγώ έχω βγει κάμποσα απογοητευτικά ραντεβού, ώπου κάποτε κουράστηκα και αποφάσισα ότι ήταν προτιμότερο να μένω σπίτι, παρέα με ένα βιβλίο ή την τηλεόραση, παρά να χάνω το χρόνο μου με ανούσιες συναναστροφές.

Ένα θα σας πω και θα καταλάβετε πλήρως γιατί πήρα αυτή την απόφαση. Ο τελευταίος μου ερωτικός σύντροφος, που αποτέλεσε και το κερασάκι στην τούρτα, ήταν κάποιος Θέμης, μακροχρόνια άνεργος από άποψη και επαγγελματίας τρακαδόρος, ο οποίος ξημεροβραδιαζόταν στο σπίτι μου, μου ρήμαζε το ψυγείο, έπινε μισό μπουκάλι ούισκι στην καθισιά του και δε δεχόταν με τίποτα να χωρίσουμε γιατί, λέει, «του

είχα γίνει απαραίτητη». Τελικά με παράτησε όταν βρήκε κάποια πιο ευκατάστατη, αφήνοντάς μου ένα σημείωμα όπου έγραφε ότι φεύγει γιατί δεν αντέχει άλλο την γκρίνια μου και την τσιγκουνιά μου. Η Έλενα, η μάνα μου, ισχυρίζεται ότι έχω και εγώ την κατάρα των Σεκεριάδηδων, μια κατάρα που στοιχειώνει πολλές από τις γυναίκες του σογιού μας και τις εμποδίζει να ευτυχήσουν στον ερωτικό τομέα. Ένα από τα θύματα αυτής της κατάρας είναι και η νονά μου, η Πιπίτσα, η αδελφή του παππού μου, που, παρ' ότι ήταν ονομαστή για το κάλλος της, τη μόρφωση και την προίκα της, δεν κατάφερε ποτέ να ανεβεί τα σκαλιά της εκκλησίας και να χορέψει το χορό του Ησαΐα. Η μάνα μου πιστεύει ακράδαντα ότι είναι και η ίδια θύμα αυτής της κατάρας, αφού έχασε τον πατέρα μου πριν ακόμη γεννηθώ και από τότε δεν έχει καταφέρει να βρει το έτερόν της ήμισυ, παρόλο που έχει προσπαθήσει όσο λίγες γυναίκες στη γη και έχει ψάξει ακόμη και στα πιο απίθανα μέρη. Εγώ πάλι πιστεύω ότι η μάνα μου έχει ένα φοβερό ταλέντο να διαλέγει πάντα τους λάθος άντρες, ταλέντο το οποίο δυστυχώς έχω κληρονομήσει και εγώ.

Όταν τελειώνω με τις φωτοτυπίες και τις πάω στο γραφείο της κόκκινης, οι συνάδελφοι από τα διπλανά γραφεία, που έχουν πάρει θάρρος από την εξυπηρέτηση που της έκανα, μου αναθέτουν και εκείνοι με τη σειρά τους διάφορες αγγαρείες τις οποίες δέχομαι να φέρω σε πέρας αγόγγυστα, παρόλο που δεν άπτονται των αρμοδιοτήτων μου. Έτσι, βγάζω άπειρες φωτοτυπίες, πηγαίνω για τσιγάρα, καφέδες και τυρόπιτες και πετάγομαι μέχρι τη λαϊκή αγορά που γίνεται τρεις δρόμους πιο κάτω για να πάρω ζαρζαβατικά και φρούτα για την κυρία Αφεντούλη, την προϊσταμένη του Μητρώου. Τελευταίος σταθμός

στη βόλτα μου είναι το φαρμακείο, για να προμηθευτώ τις βιταμίνες και το αντιπυριδικό σαμπουάν του κυρίου Σαρδούμπαλου. Μόλις μπαίνω, παίρνω δυο τρεις βαθιές ανάσες, διότι λατρεύω τη μυρωδιά των φαρμακείων και θα μου άρεσε πολύ να ζω ανάμεσα σε όλα αυτά τα φιαλίδια, τα καλλυντικά και τα κουτιά με τα φάρμακα. Η Κατερίνα, η κυκλοθυμική φαρμακοποιός, στέκεται πίσω από τον πάγκο και κοιτάζει με μίσος μια αφίσα με ένα εντυπωσιακό ημίγυμνο μοντέλο που διαφημίζει σειρά προϊόντων κατά της κυτταρίτιδας. Η Κατερίνα έχει κατά καιρούς δοκιμάσει όλα τα σκευάσματα αδυνατίσματος που πουλάει στο φαρμακείο, γι' αυτό είναι στεγνή κι αδύνατη σαν σκιάχτρο και το υπερβολικά λιγνό της σώμα χάνεται μέσα στη λευκή ρόμπα που της πλέει. Παρ' όλα αυτά, συνεχίζει να κάνει δίαιτα, γιατί στον άντρα της αρέσουν οι πολύ λεπτές γυναίκες, γι' αυτό ζει με το φόβο ότι, αν πάρει κανένα κιλό, εκείνος θα σταματήσει να τη θέλει και θα πάει με άλλη. Αν και είναι μόνο έξι χρόνια μεγαλύτερη από εμένα, το δέρμα της έχει χάσει τη φρεσκάδα του και είναι πολύ ωχρο, ενώ τα καστανά μαλλιά της έχουν αρχίσει να αραιώνουν επικίνδυνα από την αβιταμίνωση. Απ' ό,τι μου έχει πει, αυτή την εβδομάδα τρέφεται μόνο με χυμούς γκρέιπφρουτ και συμπληρώματα διατροφής, γι' αυτό και τα νεύρα της έχουν γίνει τσατάλια. Με την Κατερίνα είμαστε φίλες και έτσι ξέρω καλά ότι όταν είναι σε αυτή τη διάθεση τα βάζει με όλους και με όλα, οπότε είμαι προετοιμασμένη για τη στιχομυθία που θα ακολουθήσει.

«Καλημέρα, Κατερίνα».

«Κακή, ψυχρή και ανάποδη. Λέγε τι σκατά θες, να σ' το δώσω, να μου αδειάσεις τη γωνιά γιατί πήρα τριακόσια ολόκληρα γραμμάρια και δεν είμαι καλά και θα την πληρώσεις εσύ τη νύφη».

Επειδή σήμερα το μάτι της γυαλίζει από την πείνα λίγο περισσότερο απ' το συνηθισμένο, αφήνω το χαρτί με αυτά που έχει ζητήσει ο διευθυντής μου μπροστά της και τηρώ από εκείνη μια απόσταση ασφαλείας για παν ενδεχόμενο.

«Μμμ... μάλιστα. Βιταμίνες και αντιπυριδινικό σαμπουάν για την κασίδα του Σαρδούμπαλου. Καλό τομάρι είναι και του λόγου του! Τον είδα πρωί πρωί να μασαμπουκιάζει μια τυρόπιτα και ένα πιροσκι, και στο καπάκι έφαγε και μια μπουγάτσα, ο σιχαμένος. Κατάλαβες, φίλε μου; Αυτός να τρώει τον αγγέλουρα και να μην παίρνει δρόμι και εγώ να παχαίνω μόνο με τον αέρα που ανασαίνω. Ήθελα να 'ξερα πώς τις επιτρέπει αυτές τις αδικίες ο Θεός; Αλλά έτσι είναι, δεν υπάρχει δικαιοσύνη σε αυτή τη ζωή».

Όσο την ακούω να γκρινιάζει, σκέφτομαι αν θα ήταν συνετό εκ μέρους μου να της ζητήσω να μου πάρει την πίεση γιατί ζαλιζομαι λίγο, αλλά δεν τολμώ να το διακινδυνεύσω, γιατί αυτή την εβδομάδα μού την έχει μετρήσει ήδη τρεις φορές, και χθες μου είπε ότι εγώ είμαι πιο ανισόρροπη από εκείνη και ότι πρέπει να πάω να με δει κανένας γιατρός. Γι' αυτόν το λόγο αποφασίζω να κάνω υπομονή και να ελέγξω την πίεσή μου στο σπίτι, με το καινούργιο μου ηλεκτρονικό πιεσόμετρο που μετράει και τους παλμούς. Η κόκκινη Ζωή υποστηρίζει ότι είμαι υποχόνδρια και κατά φαντασίαν ασθενής, αλλά εκείνη δεν ξέρει τι σημαίνει να είσαι τόσο συχνά αδιάθετη όσο είμαι εγώ, γι' αυτό μιλάει. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου είχα πάντα την πεποίθηση ότι δε θα προλάβω να γεράσω, ότι θα αρρωστήσω και θα πεθάνω νέα. Η πεποίθηση αυτή πιθανόν να μου δημιουργήθηκε επειδή από παιδί είχα ασθενική κράση και άρπαζα τις ώσεις και τα κρυολογήματα στο φτερό, αλλά και επειδή το σπίτι μας έμοιαζε με νοσοκομείο, αφού η γιαγιά μου και ο παππούς μου ήταν σχεδόν

κατάκοιτοι από τις χρόνιες παθήσεις που τους ταλαιπωρούσαν. Ευτυχώς για εκείνους η μάνα μου, που ως ιατρική επισκέπτρια γνώριζε πολλούς γιατρούς, τους παρείχε την καλύτερη δυνατή περιθαλψη και τους είχε μη στάξει και μη βρέξει μέχρι το τέλος της ζωής τους. Δεν ξέρω γιατί συμβαίνει αυτό, αλλά εγώ εξακολούθη να είμαι φιλάσθενη, να κρουολογώ με το παραμικρό, να υποφέρω από χιλιάδες αλλεργίες και να μου πέφτει η πίεση χωρίς να υπάρχει κάποια συγκεκριμένη αιτία.

Τον τελευταίο καιρό, και μάλλον λόγω της κακής μου ψυχολογίας, η κατάστασή μου έχει επιδεινωθεί. Δεν αισθάνομαι καθόλου καλά, τα βράδια δυσκολεύομαι να κοιμηθώ και τις ελάχιστες ώρες που βυθίζομαι βλέπω εφιάλτες που με κάνουν να πετάγομαι από το κρεβάτι πανικόβλητη. Τα πρωινά δεν ξυπνάω ούτε με βίντσι, και όταν επιτέλους τα καταφέρνω να σηκωθώ απ' το κρεβάτι, σέρομαι όλη τη μέρα και υπάρχουν στιγμές που νομίζω ότι θα λιποθυμήσω από την εξάντληση. Φταίει βέβαια και ο καύσωνας· όλοι λένε ότι είναι το πιο ζεστό καλοκαίρι στην Αθήνα εδώ και δεκαετίες, και εγώ δεν την αντέχω τη ζέστη, νιώθω ότι μου στραγγίζει όλη μου τη ζωτικότητα. Ίσως θα έπρεπε να πάω πάλι για εξετάσεις στον παθολόγο, αλλά είχα κάνει γενικό τσεκάπ πριν από δυο μήνες, και αν του το ζητήσω, θα με πάρει για μουρλή.

«Δε μου λες, θα περιμένω πολλή ώρα ακόμη; Τι στέκεσαι εκεί πέρα και με κοιτάς σαν να έχεις πέσει σε καταληψία; Δουλειά δεν έχεις να κάνεις; Δεν πιστεύω να θέλεις να σου μετρήσω πάλι την πίεση, γιατί δεν υπάρχει περίπτωση. Άντε, πλήρωσέ με, πάρε τα πράγματά σου και εξαφανίσου. Ή μάλλον όχι, πριν ξεκουμπιστείς, θέλω να μου πεις τι έφαγες χθες το βράδυ. Φαίνεσαι καλοταϊσμένη, γύρευε πόσο θα σαβούρωσες. Θρεφτάρι έχεις γίνει, λες και σε πάνε για σφάξιμο. Έλα, λέγε. Με λεπτομέρειες, ξέρασέ τα όλα».

Το προηγούμενο βράδυ μού είχε ανοίξει η όρεξη για σουφλέ ζυμαρικών αλλά λιγουρευόμουν και πατάτες, γι' αυτό και είχα μαγειρέψει δυο φαγητά, σουφλέ με τέσσερα τυριά και πατάτες ογκρατέν με μπέικον.

«Και όλα αυτά τα σαβούρωσες μόνη σου, μωρή γουρούνα; Τς, τς, τς!»

Η Κατερίνα έχει πάθει σιελόρροια, και αν δεν ήταν κάπως παρατραβηγμένο, θα έκοβα το χέρι μου ότι από δω όπου στέκομαι μπορώ να ακούσω το στομάχι της να βρυχάται. «Ε, όχι, περίσσειψε μπόλικο φαγητό και το έβαλα στο ψυγείο».

«Θα μου φέρεις μια μερίδα σουφλέ να το μυρίσω;»

«Τι εννοείς να το μυρίσεις;» Τη δύστυχη, μάλλον τη βάρεσε η πείνα στο κεφάλι και δεν ξέρει τι λέει.

«Να το μυρίσω, καλέ, να πάρω μυρωδιά, πώς το λένε; Το διάβασα σε ένα περιοδικό, το κάνει η Βίση, δεν τρώει τα φαγητά, μόνο τα μυρίζει. Έτσι κρατιέται σε φόρμα και είναι σαν σκελετός. Εμ, τι νόμιζες; Ότι γουρουνιάζουν όλοι σαν και σένα; Τα αγαθά κόποις κτώνται».

«Εντάξει λοιπόν, θα σου φέρω μια μερίδα σουφλέ να το μυρίσεις», της υπόσχομαι και παίρνω το δρόμο για το γραφείο. Περνώντας έξω από το φωτοτυπείο του Ευτύχη του χάρου ταχύνω το βήμα μου ελπίζοντας να μη με δει ώστε να γλιτώσω τις χαιρετούρες, αλλά δυστυχώς η τύχη δεν είναι με το μέρος μου.

«Ζωή», ακούω πίσω μου τη χαρακτηριστική ψιλή φωνή του και μετανιώνω που δεν έκανα τον κύκλο για να μην περάσω από το μαγαζί του και έτσι τώρα θα πρέπει να τον λουστώ.

Φτου, να πάρει η οργή! «Γεια σου, Ευτύχη», λέω μέσα απ' τα δόντια μου και συνεχίζω να περπατάω, αλλά εκείνος με ακολουθεί κι έτσι αναγκάζομαι να σταματήσω για να ανταλλάξουμε δυο κουβέντες.

«Πώς πας;» με ρωτάει κοιτώντας με με θλίψη και νοσηρό ενδιαφέρον.

«Καλά είμαι αλλά έχω αργήσει, πρέπει να φύγω», απαντώ αποφεύγοντας να τον κοιτάξω για να μην ψυχοπλακωθώ. Στα δυο χρόνια που τον ξέρω οι φορές που τον έχω δει να χαμογελάει είναι μετρημένες στα δάχτυλα του ενός χεριού, αφού έχει μονίμως μια πένθιμη μουτσούνα σαν να επέστρεψε μόλις από την κηδεία πολύ προσφιλοῦς του προσώπου. Το ότι είναι μουρτζούφλης και καταθλιπτικός σε συνδυασμό με κάποια δυσάρεστα περιστατικά κακοτυχίας που του έχουν συμβεί οδήγησε κάποιους στην υπηρεσία να τον χαρακτηρίσουν γρουσουζιά και κατσικοπόδαρο και να αποφεύγουν να του λένε ακόμη και καλημέρα για να μην τους γκαντεμιάσει. Ο Ευτύχης δεν είναι κακό παιδί, κάθε άλλο, και όταν είχα πρωτοέρθει να δουλέψω εδώ τον είχα βρει αρκετά ελκυστικό ώστε να δεχτώ να βγω μαζί του για καφέ, χωρίς βέβαια να φαντάζομαι τι μαρτύριο με περιμένε. Από το πρώτο λεπτό που καθίσαμε στην καφετέρια μέχρι τη στιγμή που φύγαμε μου μιλούσε συνεχώς για το αγαπημένο του θέμα: το θάνατο. Επί δυο αβάσταχτες ώρες μού ανέλυε το ζήτημα διεξοδικά, εξηγώντας μου τι πρεσβεύουν για τη μετά θάνατον ζωή οι μεγάλες θρησκείες και οι αρχαίοι πολιτισμοί, αλλά και ποια ακριβώς είναι η προσωπική του άποψη και πώς την έχει διαμορφώσει.

«Ο θάνατος όχι μόνο δεν είναι η τρομερή κατάληξη που όλοι ξέρουμε και φοβόμαστε, αλλά μπορεί να είναι και ευλογία. Εγώ θεωρώ ότι η ζωή είναι άγχος, βάρος ασήκωτο, ενώ ο θάνατος είναι λύτρωση, η απόλυτη μακαριότητα», είχε υπερθεματίσει πριν πούμε καληνύχτα.

«Μπορεί», είχα απαντήσει για να τον ξεφορτωθώ και από εκείνη τη μέρα τον αποφεύγω όπως ο διάβολος το λιβάني, και

όποτε τύχει να τον πετύχω μπροστά μου, όπως κακή ώρα τώρα, είτε κάνω πως δεν τον βλέπω ή του λέω πως βιάζομαι και γίνομαι μπουχός.

«Θυμάσαι εκείνη την κουβέντα που είχαμε κάνει παλιά; Θυμάσαι τι σου είχα πει; Ο θάνατος δεν είναι το τέρμα, Ζωή, αλλά μια νέα αρχή», νιαουρίζει τώρα με τόσο κλαψιάρικο ύφος που νιώθω μια πελώρια λαχτάρα να του δώσω ένα χα-
στουκι για να έχει έναν πραγματικό λόγο να θρηνηί.

«Συγγνώμη, Ευτύχη, αλλά, όπως σου είπα, έχω αργήσει και ο κύριος Σαρδούμπαλος...»

«Σε καταλαβαίνω, έχεις δίκιο. Εγώ, πάντως, θα χαρώ να τα πούμε εκτενώς κάποια στιγμή, η πρόταση για καφέ είναι ανοιχτή, αρκεί να μου πεις το πότε».

Αν μπορούσα να εκφραστώ ελεύθερα, θα του 'λεγα να πάει στα τσακίδια, αλλά οι κοινωνικές συμβάσεις δε μας επιτρέπουν να λέμε πάντα αυτό που αισθανόμαστε. «Σ' ευχαριστώ, θα το έχω υπόψη μου. Πάω τώρα». Απομακρύνομαι γρήγορα ενώ εύχομαι να μην ισχύει η φήμη ότι όποιος συναντήσει τον κατσικοπόδαρο θα έχει τη μια ατυχία πίσω από την άλλη και ότι όλα αυτά είναι δεισιδαιμονίες και κακόβουλες υπερβολές.

Πριν μπω στο γκριζο κτίριο όπου στεγάζεται η εφορία, ρίχνω μια κλεφτή ματιά στο συνεργείο της BMW που βρίσκεται ακριβώς απέναντι, αλλά δυστυχώς ο ωραίος μηχανικός που μοιάζει με τον Νίκο Κούρκουλο δε φαίνεται πουθενά. Ο ωραίος μηχανικός ονομάζεται Μάρκος, είναι ψηλός, καστανός, πολύ αρρενωπός και με γυμνασμένο κορμί, και για να λέω ότι μοιάζει με τον Κούρκουλο, καταλαβαίνετε για τι κούκλο μιλάμε. Γι' αυτό, παρ' ότι ξέρω ότι δεν είναι για τα δόντια μου, παθαίνω εξάψεις και ταχυπαλμίες όποτε τον συναντώ στο δρόμο, και ας προσπαθώ να δείχνω κουλ και αδιάφορη.

Φυσικά εκείνος αγνοεί την ύπαρξή μου και ούτε που γυρνάει να με κοιτάξει, αλλά εγώ συνεχίζω να τον θαυμάζω εξ αποστάσεως, όσο και αν ξέρω ότι δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να με προσέξει, ούτε μία στο εκατομμύριο.

Μπαίνω στο ασανσέρ και στέκομαι με την πλάτη στον ολόσωμο καθρέφτη για να μη δω το είδωλό μου και απογοητευτώ. Και μη φανταστείτε ότι είμαι άσχημη, γιατί δεν είμαι. Δεν έχω κανένα άσχημο χαρακτηριστικό, όλα στο πρόσωπό μου είναι κανονικά και αρκετά καλοσχηματισμένα. Το πρόβλημα είναι πως ούτε όμορφη είμαι, και έχει δίκιο ο Βάκης που λέει ότι μοιάζω με ποντίκι, γιατί αυτή είναι η πικρή αλήθεια. Τα ανοιχτά καστανά μαλλιά μου έχουν μια ποντικί απόχρωση, και επειδή είναι πολύ λιπαρά, κρέμονται άτονα γύρω από το στρογγυλό πρόσωπό μου, ακόμη και αν τα έχω λούσει λίγες ώρες πριν. Τα μάτια μου, το μοναδικό χαρακτηριστικό που έχω κληρονομήσει από τη μάνα μου, έχουν μια ξεπλυμένη απόχρωση του γαλάζιου, ενώ της Έλενας είναι έντονα μπλε σαν ακουαμαρίνες. Η επιδερμίδα μου είναι τόσο λευκή που καταντάει αηδία, κι όταν κοκκινίζω, κάτι που μου συμβαίνει υπερβολικά συχνά, τα μάγουλά μου μοιάζουν με παραγινωμένα μήλα, ενώ όταν χλωμιάζω, είμαι σαν ζόμπι με σημάδια από παλιά σπυριά. Όταν ήμουν στην εφηβεία, είχα σοβαρό πρόβλημα ακμής, κάτι που μου δημιούργησε μεγάλο κόμπλεξ και στοίχειωσε με αρκετά επώδυνο τρόπο τα μαθητικά μου χρόνια, αφού εκτός από «σπασικλάκι», που ήταν το επίσημο προσωνύμιό μου, κάποια ιδιαίζόντως μοχθηρή συμμαθήτριά μου με είχε βαφτίσει και με το καθόλου κολακευτικό παρατσούκλι «Σπυρού». Το πολύ λιπαρό μου δέρμα δε μου επιτρέπει να βάφομαι γιατί, όσες φορές το έχω επιχειρήσει, έπειτα από λίγη ώρα το μείκ απ κυλάει από το πρόσωπό μου σαν λάσπη και το πρόσωπό μου γίνεται μια μεγάλη μουτζούρα. Έχω

μέτριο ανάστημα, μεγάλο στήθος, που για να το κρύβω καμπουριάζω ελαφρώς, και αρκετά παραπανίσια κιλά, τα οποία έχουν συσσωρευτεί στην κοιλιά μου και στην περιφέρεια και με κάνουν να μοιάζω με αγλάδι. Δηλαδή, με λίγα λόγια, ως γυναίκα δε λέω και πολλά.

«Συνηθισμένη», «αδιάφορη», «τίποτα το ιδιαίτερο», «δεν τη λες και άσχημη αλλά ούτε και όμορφη» είναι μερικοί από τους χαρακτηρισμούς που έχω ακούσει να χρησιμοποιούν για να με περιγράψουν οι πιο καλοπροαίρετοι. Έχω ακούσει όμως και κάποιους λιγότερο επιεικείς να με αποκαλούν «σαύρα», «μπάζο» και «μπαλότσα» και τολμώ να πω ότι δε χάρηκα καθόλου γι' αυτό. Η Έλενα λέει ότι φταίω εγώ που δεν έχω βρει ακόμη το προσωπικό μου στυλ και που δεν περιποιούμαι αρκετά τον εαυτό μου, αλλά εκείνη είναι μάνα μου και είθισται οι μανάδες να βλέπουν τα παιδιά τους πιο όμορφα απ' ό,τι είναι στην πραγματικότητα.

Δε στενοχωριέμαι για την εξωτερική μου εμφάνιση, καθόλου δε με νοιάζει το πώς είμαι, γιατί έχω πάψει εδώ και αρκετό καιρό να ασχολούμαι με τόσο επιφανειακά θέματα. Εμένα με ενδιαφέρει περισσότερο η πνευματική καλλιέργεια και ο εσωτερικός πλούτος του ανθρώπου. Γι' αυτό διαβάζω πολύ, λογοτεχνία κυρίως και ποίηση. Αγαπώ πολύ την ποίηση και είμαι ικανή ακόμη και να κλάψω αν ένα ποίημα με αγγίξει. Τα ερωτικά μυθιστορήματα τύπου *Σκλάβο σου για πάντα* ξεκίνησα να τα διαβάζω πρόσφατα και μόνο για ώρα ανάγκης, όποτε ένιωθα ότι τα προβλήματα με έπνιγαν και χρειαζόμουν οπωσδήποτε έναν τρόπο διαφυγής.

Ρίχνω μια πλάγια ματιά στον καθρέφτη και χαμογελώ ειρωνικά, σημειώνοντας ότι στα συν του παρουσιαστικού μου είναι και τα δόντια μου, που είναι εκ φύσεως λευκά και ωραία. Όμως αλήθεια τώρα. Ποιον προσπαθώ να κοροϊδέ-

ψω με τις χαζομάρες που τσαμπουνάω, αφού ούτε τον εαυτό μου δεν μπορώ να ξεγελάσω. Ασφαλώς και με νοιάζει που δεν είμαι όμορφη, βεβαίως και στενοχωριέμαι αλλά τι μπορώ να κάνω; Αφού έτσι με έφτιαξε ο Θεός. Μέτρια και άχρωμη. Είναι κρίμα όμως γιατί, αν ήμουν πιο όμορφη, θα είχα περισσότερες πιθανότητες να βρω και εγώ ένα σέξι μεγιστάνα όπως η Σάρλοτ και να ζήσω το απόλυτο σεξουαλικό πάθος. Πολύ περισσότερες πιθανότητες, ενώ τώρα δεν έχω καμία. Όχι ότι κυκλοφορούν και πολλοί σέξι μεγιστάνες στην αγορά. Αλλά αν ήμουν όμορφη και εντυπωσιακή, πιθανόν να μπορούσα να διεκδικήσω τον Έκτορα Αλεξανδράτο, τον νεαρό Έλληνα επιχειρηματία, που λόγω γοητείας και κοινωνικού στάτους έχει πολλά κοινά στοιχεία με τους ήρωες των μυθιστορημάτων που διαβάζω τον τελευταίο καιρό.

Είχα συναντήσει τον Έκτορα πριν από περίπου τρεις μήνες, όταν είχε κάνει μια σύντομη επίσκεψη στον κύριο Σαρδούμπαλο για κάποια υπόθεσή του. Την ώρα που έμπαινε στην εφορία, έτυχε να βρίσκομαι στο ισόγειο περιμένοντας το ασανσέρ, και τη στιγμή που τον είδα κατάλαβα ότι οι βαρύγδουπες φράσεις που χρησιμοποιούν οι συγγραφείς δεν είναι υπερβολικές, γιατί πραγματικά «η γη σείστηκε κάτω από τα πόδια μου». Ή μάλλον όχι, τώρα που το καλοσκεφτομαι, δε σείστηκε, ατυχής η χρήση της μεταφοράς. Αν θέλω να είμαι ακριβής, η γη έμεινε στη θέση της, αλλά κάτι άλλαξε στην ατμόσφαιρα, και σίγουρα υπήρξε ένας ηλεκτρισμός που με διαπέρασε και έκανε τις τριχούλες στο πίσω μέρος του λαιμού μου να σταθούν προσοχή. Ήταν σαν κάποιος να είχε πετάξει μια φωτοβολίδα στο ανήλιαγο φουαγέ και το άχαρο δωμάτιο να απέκτησε ξαφνικά μια εκτυφλωτική λάμψη. Αναμφισβήτητα ήταν ο πιο όμορφος, ο πιο κομψός και ο πιο πλούσιος άντρας που είχα δει ποτέ. Είχε τη γοητεία του Δημήτρη

Παπαμιχαήλ και τη φινέτσα του Αλέκου Αλεξανδράκη, αν είναι ποτέ δυνατόν. Τα πάντα πάνω του φώναζαν χρήμα, δόξα και επιτυχία, από τα ακριβά του ρούχα και παπούτσια μέχρι τον φουσκωτό σωματοφύλακα που τον ακολουθούσε καταπόδας. Τα μαλλιά του ήταν πυκνά και σκούρα, αλλά δεν μπορούσα να διακρίνω τα μάτια του γιατί φορούσε γυαλιά ηλίου καθρέφτες. Αργότερα είδα στις φωτογραφίες ότι ήταν πανέμορφα, όπως και καθετί πάνω του, γκριζοπράσινα με μακριές βλεφαρίδες. Μέχρι να τον συναντήσω, πίστευα ότι τέτοιοι άντρες υπάρχουν μόνο στο Χόλιγουντ ή στις πασαρέλες και όχι στην αληθινή ζωή. Όταν στάθηκε δίπλα μου και μου χαμογέλασε τυπικά, ένιωσα κάτι να σπάει μέσα μου, μάλλον η καρδιά μου, γιατί το χαμόγελό του ήταν ακαταμάχητο έτσι όπως τα κάτασπρα δόντια του έκαναν αντίθεση με το ηλιοκαμένο του δέρμα. Είχα αναστατωθεί φοβερά με την παρουσία του και ανυπομονούσα να έρθει το ασανσέρ για να σριμωχτώ μαζί του στον στενό θάλαμο, οπότε μπορείτε να φανταστείτε την απογοήτευσή μου όταν ο μπράβος του με στάματησε ευγενικά αλλά αποφασιστικά και με παρακάλεσε να τους αφήσω να ανεβούν μόνοι τους «για λόγους ασφαλείας».

Ο Έκτορας με είχε κοιτάξει απολογητικά αλλά δεν είχε προσπαθήσει να αλλάξει γνώμη στο γοργίλα του. Θυμάμαι ότι από τα νεύρα μου είχα ανεβεί δυο δυο τα σκαλιά, παρόλο που ήξερα ότι η φυσική μου κατάσταση ήταν άθλια και ότι θα τα 'φτυνα μετά τα πρώτα τρία λεπτά. Όταν πια έφτασα λαχανιασμένη και καταϊδρωμένη στο γραφείο μου, πληροφορήθηκα από την κόκκινη Ζωή, που είχε μια έκφραση λες και είχε φάει κάτι χαλασμένο, ότι «αυτός ο στυγνός καπιταλιστής, αυτός ο βδελυρός εκπρόσωπος της μπουρζουαζίας, που πίνει το αίμα της εργατιάς» είχε κλειστεί με τον τσανακογλείφτη το διευθυντή για να συζητήσουν τις πονηρές δοσοληψίες τους

και δεν επιτρεπόταν να τους διακόψει κανείς και για κανένα λόγο. Εγώ όμως που φλεγόμουν να τον ξαναδώ έστω και για μια στιγμή, μόλις συνήλθα από την ανάβαση, την έστησα έξω από το γραφείο του Σαρδούμπαλου και άρχισα να κόβω βόλτες ώσπου με πήρε είδηση ο Βάκης και μου έκανε ένα αγενές σχόλιο του στιλ «σου γυάλισε ο φραγκάτος και σου τρέχουν τα σάλια», οπότε επέστρεψα στο γραφείο μου με την ουρά στα σκέλια γιατί εκείνος ο βλάκας δεν το είχε σε τίποτα να με κάνει ρεντίγκολο σε όλη την υπηρεσία. Έτσι, έχασα την ευκαιρία να θαυμάσω για άλλη μια φορά αυτό το τέλειο αρσενικό που μπορούσε με ένα του χαμόγελο να με κάνει να λιώσω.

Βέβαια τι νόημα θα είχε ακόμη και να τον ξανασυναντούσα; Αφού δεν είμαι ο τύπος του, και κοπέλες σαν εμένα εκείνος δε θα γυρνούσε ούτε να τις φτύσει, άρα ποιος ο λόγος να το σκέφτομαι; Παρ' όλα αυτά, ακόμη και τώρα, όποτε βρίσκω στο Ίντερνετ κάποια είδηση που τον αφορά, τη διαβάζω δυο και τρεις φορές για να την εμπεδώσω και μου έχει γίνει κάτι σαν χόμπι να παρακολουθώ τη χλιδάτη ζωή του από τα περιοδικά και τις εκπομπές κοινωνικού σχολιασμού, όπου ευτυχώς βρίσκω πλούσιο υλικό γιατί τα media λάτρουν και λατρεύουν τον Έκτορα Αλεξανδράτο. Τώρα πια ξέρω τα πάντα για τη ζωή του, έχω κάτι σαν εμμονή μαζί του και θα γινόμουν η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου αν μου δινόταν η ευκαιρία να τον γνωρίσω καλύτερα. Αλλά είπαμε, άντρες σαν κι αυτόν είναι «φάτε μάτια ψάρια και κοιλιά περίδρομο».

Στον πέμπτο όροφο που είναι το ταμείο και το γραφείο του διευθυντή δεν κυκλοφορεί ψυχή, αλλά αυτό δε μου κάνει εντύπωση γιατί σήμερα είναι Παρασκευή και τις Παρασκευές έχει συνήθως ησυχία επειδή κλείνουμε νωρίτερα. Ο κύριος Σαρδούμπαλος κοντεύει να μπει μέσα στον υπολογιστή του έτσι όπως έχει κολλήσει τη μύτη του στην οθόνη και φαίνεται υπερ-

βολικά συγκεντρωμένος σε αυτό που κάνει. Για να του δώσω να καταλάβει ότι δεν είναι πια μόνος, βήχω διακριτικά και φταρνίζομαι. Εκείνος, μόλις αντιλαμβάνεται την παρουσία μου, γίνεται κόκκινος σαν αστακός και με κοιτάζει εντελώς αποπροσανατολισμένος, σαν να μην έχει ιδέα ποια είμαι και τι γυρεύω στο γραφείο του. Μετά συνέρχεται ξαφνικά και μου γνέφει να πλησιάσω, ενώ χαμηλώνει εντελώς την ένταση στα ηχεία του, αλλά όχι πριν ακούσω κάποιους αναστεναγμούς και βογκητά που κάνουν τα αυτιά μου να πάρουν φωτιά. Παρόλο που εκτός από πιτυρίδα ο κύριος Σαρδούμπαλος έχει και σοβαρό πρόβλημα τριχόπτωσης και αρκετά προχωρημένη φαλάκρα, εμμένει να διατηρεί όσα μαλλιά τού έχουν απομείνει μακριά μέχρι τους ώμους, γι' αυτό και έχω ακούσει διάφορους συναδέλφους να αναφέρονται σε αυτόν ως «ο καρραφλοχαίτουλας του πέμπτου». Αν και δεν έχω δει ποτέ κανέναν, προφανώς θα υπάρχουν και άλλοι καρραφλοχαίτουλες σε άλλους ορόφους, γι' αυτό και είναι αναγκαία η διευκρίνιση. Τα μακριά μαλλιά είναι ο μόνος νεωτερισμός που επιτρέπει στην εμφάνισή του ο πενήνταπεντάχρονος διευθυντής μου, αφού κατά τα άλλα ντύεται πάντα πολύ συντηρητικά με κοστούμι και γραβάτα. Μολονότι δεν του μοιάζει ιδιαίτερα, τα πολύ μακριά του πόδια και ο τρόπος που κινείται μου θυμίζουν τον Βασίλη Τσιβιλίκα όταν έπαιζε στην ταινία *Η θεία μου η χίπισσα*.

«Έλα, Μίνι, τι στέκεσαι και μας κοιτάς; Φέρε μας τις βιταμίνες μας, γιατί σήμερα νιώθουμε λίγο πεσμένοι και λέμε να πιούμε μία μήπως και μας σηκώσει».

Η χρήση του πρώτου πληθυντικού προσώπου δε με παραξενεύει γιατί το 'χει χούι να αναφέρεται στον εαυτό του λες και δεν είναι ένας αλλά πολλοί. Αυτό που με παραξενεύει λίγο είναι η πονηρή του έκφραση, που κάνει τα φαινομενικά αθώα λόγια του να ακουστούν γεμάτα υπονοούμενα. Πλη-

σιάζω το γραφείο του διστακτικά, χωρίς να κοιτάζω το κομπιούτερ του, γιατί τρέμω τι μπορεί να αντικρίσουν τα μάτια μου. «Ορίστε. Θέλετε να σας φέρω λίγο κρύο νερό;»

«Όχι, δε χρειάζεται, έχουμε».

Όσο καταπίνει τη βιταμίνη του, το βλέμμα του στέκεται πάνω μου και με περιεργάζεται σαν να με βλέπει για πρώτη φορά. «Ωραία. Αν δε με θέλετε κάτι άλλο, να πηγαίνω». Ανυπομονώ να επιστρέψω στο γραφείο μου όχι μόνο γιατί η σύντομη βόλτα μου στα μαγαζιά με έχει κουράσει αλλά και γιατί καίγομαι να δω τι θα γίνει με τον Μαξ και τη Σάροτ.

«Γιατί βιάζεσαι τόσο πολύ; Παρασκευή είναι σήμερα, μη μου πεις ότι πνίγεσαι στη δουλειά. Μα για να σε δούμε εσένα, κάτι έχει αλλάξει επάνω σου και δεν μπορούμε να εντοπίσουμε τι. Καινούργιο χτένισμα;»

Με κίνδυνο να χαρακτηριστώ παρανοϊκή, θα μπορούσα να ισχυριστώ ότι ο κύριος Σαρδούμπαλος με κοιτάζει με τσαχπινιά στο μάτι, σαν να σκοπεύει να με φλερτάρει.

«Όχι, έτσι τα κάνω πάντα».

«Μήπως αδυνάτισες;»

«Όχι, κάθε άλλο, πρέπει να έχω πάρει βάρος, έχω γίνει σαν μπόγος τελευταία». Γελάω για να του δείξω ότι κάνω χιούμορ, αλλά εκείνος δεν καταλαβαίνει το αστείο.

«Δεν έχεις δίκιο, δεν είσαι χοντρή, έχεις καμπύλες. Είσαι μια γνήσια μεσογειακή γυναίκα με πιασίματα», λέει με πάθος και συνεχίζει να με κοιτάζει με ενοχλητική επιμονή σαν να με περνάει από ακτίνες X.

Αυτή η συμπεριφορά εκ μέρους του είναι πολύ ασυνήθιστη γιατί, αν εξαιρέσεις το βίτσιο που έχει να παρακολουθεί ακατάλληλα θεάματα δι' ανηλίκους στο Ίντερνετ, είναι γνωστό τοις πάσι ότι είναι ένας σοβαρός οικογενειάρχης. Η μόνη εξήγηση που μπορώ να δώσω είναι ότι το πορνό που έβλε-

πε πριν έρθω τον έχει αναστατώσει τόσο πολύ που ακόμη και εγώ του φαίνομαι επιθυμητή. Άλλο και τούτο πάλι παρασκευιάτικα.

«Είσαι ωραίο κορίτσι αλλά ντύνεσαι πολύ συντηρητικά, αν μας επιτρέπεις την παρατήρηση. Όλα αυτά τα σκούρα φαρδιά ρούχα νομίζουμε ότι σε αδικούν», συνεχίζει τις φιλοφρονήσεις ενώ τα μάτια του έχουν καρφωθεί στο στέρνο μου σαν να προσπαθεί να φανταστεί το στήθος μου γυμνό.

«Σας είπα, έχω παχύνει και με τα ριχτά κρύβω λίγο τα παραπανίσια κιλά».

«Έλα τώρα, Μίνι, δεν είσαι δα και τόσο παχιά. Ίσα ίσα που έχεις ωραία... ωραία... ε, κουμπιά».

«Τι;» Για λίγο τον χάνω, γιατί δεν καταλαβαίνω τι εννοεί, αλλά μετά θυμάμαι ότι σήμερα φοράω το σκούρο καφέ φόρεμα που αντί για άλλο στολίδι έχει στο μπούστο χρωματιστά κουμπιά σε διάφορα μεγέθη.

«Τα κουμπιά στο φουστάνι σου. Ξέρεις, τις προάλλες είδαμε μια ταινία με μια κοπέλα που σου έμοιαζε πολύ», λέει ονειροπόλα χωρίς να πάρει τα μάτια του από τα κουμπιά μου. «Εκείνη ήταν γραμματεύς και είχε ερωτευτεί το αφεντικό της, έναν πολύ γοητευτικό άντρα, και συναντιόνταν στο γραφείο του τα βράδια, όταν το υπόλοιπο προσωπικό είχε φύγει και καταλαβαίνεις... Πολύ καλή ταινία, πολύ καλογυρισμένη, με ωραίο φωτισμό και σκηνοθεσία».

Η φωνή του έχει μελώσει και εγώ έχω αρχίσει να μη νιώθω καθόλου άνετα, αλλά ευτυχώς χτυπάει το τηλέφωνο και με βγάζει από τη δύσκολη θέση. Ο διευθυντής μου ξεφυσάει απογοητευμένος και το σηκώνει πάντα με το βλέμμα κολλημένο στο μπούστο μου, που φαίνεται ότι σήμερα τον έχει μαγνητίσει για τα καλά. «Σαρδούμπαλος» λέει ξερά στο ακουστικό, ακούει για λίγο το συνομιλητή του χωρίς να μιλάει και

το κοπανάει με δύναμη αμέσως μετά. «Πρέπει να πάμε στο ταμείο, ο Θράσος λέει ότι είναι υπερεπειγόν».

«Έρχομαι και εγώ να του δώσω τα τσιγάρα του», εξηγώ στην πλάτη του και τον ακολουθώ στο διάδρομο. Ο κύριος Σαρδούμπαλος βαδίζει γρήγορα τινάζοντας τη χαιτή του εκνευρισμένα, ενώ παραπονιέται ότι όλα από εκείνον τα περιμένουν, τίποτα δεν είναι άξιοι να κάνουν μόνοι τους και ότι δεν αντέχει άλλο τους ανίκανους με τη δημοσιούπαλληλιστική νοοτροπία. Στο ταμείο ο Θράσος είναι έτοιμος να βάλει τα κλάματα, το ίδιο και η Ευδοξία, που κάθεται στο διπλανό γκισέ.

«Τι τρέχει, Θράσο; Γιατί είσαι σαν να είδες το Χάρο με τα μάτια σου; Και εσύ, Ευδοξία; Τι πάθατε και οι δυο και τρέμετε έτσι;»

«Κύριε Σαρδούμπαλε...» η Ευδοξία καταπίνει ένα λυγμό κοιτάζοντας με μάτια διάπλατα ανοιχτά κάποιον ή κάτι που βρίσκεται πίσω μας, και όταν στρέφω το κεφάλι μου η καρδιά μου χάνει το ρυθμό της και με πιάνει σκοτοδίνη. Δυο οπλοφόροι με αποκριάτικες μάσκες από λάτεξ στέκονται πίσω από την πόρτα και μας σημαδεύουν, και από τη στάση του σώματός τους φαίνεται ότι δεν αστειεύονται. Ο ένας, ο πιο κοντός και γεμάτος, φοράει μάσκα νεκροκεφαλή και ο άλλος, ο πιο ψηλός και αδύνατος, μάσκα λυκάνθρωπου.

«Εσύ είσαι ο διευθυντής; Άνοιξε το ταμείο και δώσε μας όλα τα λεφτά που υπάρχουν μέσα. Και μην τολμήσεις να κάνεις καμιά μαγκιά, σ' την άναψα. Σας προειδοποιώ. Όποιος βγάλει άχνα, θα τον στείλω στον Άγιο Πέτρο πριν της ώρας του. Εσύ, μικρή, τράβα πίσω από το γκισέ μαζί με τους άλλους δυο», με διατάζει η κοντόχοντρη νεκροκεφαλή.

Παρ' ότι η φωνή του ακούγεται κάπως αλλοιωμένη πίσω από τη μάσκα, είναι πολύ τρομακτικός, γι' αυτό τσακίζομαι να εκτελέσω την εντολή του και πάω γρήγορα να σταθώ δί-

πλα στην Ευδοξία όσο ο Σαρδούμπαλος πληκτρολογεί με τρεμάμενα χέρια τον μυστικό συνδυασμό, που μόνο εκείνος ξέρει, για να ανοίξει το χρηματοκιβώτιο. *Τι καλά που θα ήταν να είχα μακριά νύχια*, σκέφτομαι γιατί, αν είχα μακριά νύχια, θα μπορούσα να τα χώσω στις παλάμες μου μέχρι να πονέσω και ο σωματικός πόνος θα με βοηθούσε να ξεχάσω την αγωνία μου. Κοιτάζω τις κάννες των όπλων που κρατούν οι δυο άντρες και μου φαίνονται σαν δυο μεγάλα χωνιά που θα με ρουφήξουν και θα με στείλουν σε ένα σκοτεινό τούνελ απ' όπου δε θα υπάρχει επιστροφή. Αναρωτιέμαι αν ζω τις τελευταίες μου στιγμές. Είχα διαβάσει κάποτε μαρτυρίες ανθρώπων που έφτασαν πολύ κοντά στο θάνατο και επέζησαν και οι περισσότεροι ισχυρίζονταν ότι εκείνες τις στιγμές που νόμιζαν ότι θα πεθάνουν είχαν δει όλη τους τη ζωή να περνάει μπροστά από τα μάτια τους σαν κινηματογραφική ταινία. Με την ελπίδα ότι θα δω το φιλμ της δικής μου ζωής, σηκώνω το βλέμμα μου στο ταβάνι και αμέσως συνειδητοποιώ ότι αυτή θα είναι μια πολύ πληκτική ταινία χωρίς καθόλου δράση και συναίσθημα, που δε θα αξίζει τον κόπο να την παρακολουθήσει κανείς. Μόνο και μόνο γι' αυτόν το λόγο δεν πρέπει να πεθάνω τώρα, πολύ απλά δε γίνεται. Πρέπει να συνεχίσω να ζω για να κάνω το φιλμ που θα δω τα τελευταία λεπτά πριν εγκαταλείψω τον μάταιο τούτο κόσμο πιο ενδιαφέρον.

«Πραγματικά, Θεούλη μου, ήμαρτον γι' αυτό που θα πω, αλλά ας σοβαρευτούμε λίγο», λέω από μέσα μου και ακόμη και η εσωτερική μου φωνή «ακούγεται» εντελώς ξεψυχισμένη στα αυτιά μου. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτή ήταν η ζωή που μου επιφύλασσε η μοίρα και ότι θα τελειώσει σήμερα, εδώ, στο ταμείο της ΙΔ' Εφορίας από τη σφαίρα ενός ληστή με μάσκα νεκροκεφαλής. Ο πανικός φουσκώνει μέσα μου και με δυσκολία συγκρατούμαι να μη βάλω τις φωνές. Υπάρχουν

εκατομμύρια πράγματα που θέλω να κάνω πριν αποδημήσω εις Κύριον, δε γίνεται να τελειώσουν όλα εδώ. Όχι, δεν είναι δυνατόν να πεθάνω χωρίς να έχω τουλάχιστον έναν εκρηκτικό, πολλαπλό οργανισμό σαν της Σάρλοτ. Χωρίς να έχω αγαπήσει με πάθος και να έχω αγαπηθεί. Χωρίς να έχω πάει στο Παρίσι.

«Κάνε γρήγορα γιατί θα σε πάρει ο διάολος». Η νεκροκεφαλή, που κατά τα φαινόμενα είναι ο αρχηγός της συμμορίας, πλησιάζει απειλητικά τον Σαρδούμπαλο και χτυπάει το πόδι του στο πάτωμα ανυπόμονα.

Ανοησίες, τίποτα δε θα τελειώσει εδώ, αυτοί οι δυο θα πάνε τα λεφτά και θα φύγουν σαν κύριοι, και εγώ θα συνεχίσω τη μίζερη και άνοστη ζωή που έκανα μέχρι σήμερα και αυτό που ζούμε τώρα θα είναι σαν να μην έγινε ποτέ. Παρόλο που δεν είναι καθόλου κατάλληλη στιγμή, ο νους μου πάει στην Έλενα και σκέφτομαι πόσο θα τρώμαζε αν ήξερε ότι η κόρη της βρίσκεται σε κίνδυνο. Η μάνα μου έφυγε πριν από ένα μήνα και αυτό μου φαίνεται τόσο αδιανόητο και με εξοργίζει τόσο πολύ ώστε, ακόμη και αυτή τη στιγμή που απειλείται η ζωή μου, ο θυμός υπερισχύει του φόβου μου. Όσο και αν προσπαθώ, δεν μπορώ να το χωνέψω ότι φέρθηκε τόσο γαϊδουρινά και έφυγε χωρίς να με αποχαιρετήσει, ότι με εγκατέλειψε χωρίς ένα αντίο. Ότι δεν μπορώ πια να της μιλήσω. Ότι δε θα είναι σπίτι όποτε έχω ανάγκη να ακούσω τον ήχο της φωνής της. Η αναχώρησή της ήταν τόσο αναπάντεχη και εγώ ήμουν τόσο απροετοίμαστη για κάτι τέτοιο ώστε, ακόμη και τώρα που έχει περάσει λίγος καιρός, μου φαίνεται σαν ένα κακόγουστο αστείο.

Κανονικά βέβαια δε θα έπρεπε να με εκπλήσσει μια τέτοια συμπεριφορά από μέρους της, γιατί μια ζωή έτσι έκανε· έφευγε ξαφνικά και απροειδοποίητα. Όποτε ερωτευόταν

–και πιστέψτε με αυτό συνέβαινε πολύ συχνά– έπαιρνε άδεια άνευ αποδοχών από τη δουλειά της, μου άφηγε ένα σύντομο σημείωμα και εξαφανιζόταν προς άγνωστη κατεύθυνση. Τις πρώτες φορές που συνέβη είχα βαλαυντώσει στο κλάμα και οι παππούδες μου είχαν τρομάξει να με συνεφέρουν. Αργότερα, όταν μεγάλωσα λίγο, το αντιμετώπιζα πιο ψύχραιμα και δε με έπιανε υστερία όποτε έβρισκα το γνωστό ραβασάκι στο οποίο μου ανακοίνωνε ότι «θα απουσίαζε για λίγο καιρό, ότι με αγαπάει και ότι θα της λείψω». Αυτή τη φορά δε μου άφησε ραβασάκι αλλά ένα γράμμα το οποίο δεν έχω βρει ακόμη τη δύναμη να ανοίξω και να διαβάσω αλλά δε βιάζομαι, γιατί δεν έχω καμία περιέργεια, αφού φαντάζομαι πάνω κάτω τι θα μου γράφει. Τα γνωστά· δικαιολογίες και παραινήσεις. Ότι με αγαπάει, ότι έπρεπε να φύγει και να μη στενοχωριέμαι και να φροντίζω τον εαυτό μου. Η κατσίκια! Νομίζει ότι, επειδή άφησε ένα γράμμα, θα τη συγχωρήσω που με παράτησε για άλλη μια φορά. Δε σφάξανε, δεν πρόκειται να τη συγχωρήσω ποτέ.

Ο Θράσος, ο οποίος τις Κυριακές εκτελεί χρέη ιεροψάλτη στην εκκλησία του Αγίου Παντελεήμονα, αρχίζει να ψέλνει με σιγανή, τρεμάμενη φωνή ένα απολυτίκιο. *«Σώσον, Κύριε, τον λαό Σου, και ευλόγησον την κληρονομίαν σου, νίκας τοις βασιλεύσι, κατά βαρβάρων δωρούμενος...»*

«Βγάλε το σκασμό, βρε γελοίο, γιατί θα σου πει ο παπάς στ' αντί και ο διάκος στο κεφάλι». Η νεκροκεφαλή πάει κοντά του, του δίνει μια σφαλιάρια ξεγυρισμένη και ο Θράσος βουβαίνεται στη στιγμή. Έπειτα ο ληστής στρέφει το όπλο του στον Σαρδούπαλο. «Τι θα γίνει, ρε φίλε, θα περιμένουμε πολύ ακόμη;» τον ρωτάει αγριεμένος και τα σπλάχνα μου σφίγγονται τόσο πολύ που νομίζω ότι θα τα κάνω πάνω μου από τον φόβο, αλλά ευτυχώς κρατιέμαι τελευταία στιγμή με τα χίλια ζόρια.

Η Ζωή είναι γλυκιά. Και συνήθως πρόσχαρη και αισιόδοξη. Μόνο που τώρα τελευταία έχει χάσει το κέφι της και όλα της φαίνονται αν όχι μαύρα, τουλάχιστον γκριζα. Η δουλειά της είναι βαρετή, δεν έχει κάνει σχέση εδώ και αιώνες και η καλύτερή της φίλη θα λείψει όλο τον Αύγουστο και θα την αφήσει μόνη στην Αθήνα που βράζει από τον καύσωνα.

Η Ζωή είναι επίσης πολύ θυμωμένη. Για την ακρίβεια, είναι έξαλλη με τη μητέρα της, που έφυγε ξαφνικά χωρίς καν να την αποχαιρετήσει. Για να ξεχνιέται, παρακολουθεί κάθε βράδυ το αγαπημένο της τουρκικό σίριαλ στην τηλεόραση, διαβάζει ερωτικά μυθιστορήματα μετά μανίας και ονειρεύεται να γνωρίσει το πάθος στα στιβαρά μπράτσα κάποιου μυστηριώδους άντρα που θα μπει ξαφνικά στη ζωή της και θα τη συνεπάρει.

Όσπου μια μέρα συμβαίνει ένα απροσδόκητο γεγονός που την ταράζει συθέμελα. Από εκείνη τη στιγμή το «άδραξε τη μέρα» γίνεται το αγαπημένο της μότο και η αφορμή για να βγει από το καβούκι της, να δοκιμάσει πρωτόγνωρες εμπειρίες, να το ρίξει έξω και να ξεσαλώσει. Έλα, όμως, που τα πράγματα συχνά πυκνά παρεκτρέπονται...

Τελικά, θα καταφέρει η γλυκιά Ζωή να κάνει τη δική της ζωή γλυκιά σαν μέλι;

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13385

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η

